Етере тихий! Завжди в нещасті ти
Беріг мій дух — і в подвиг шляхетний, ввись
Крилив єство моє ти чисто,
Геліос-вождю, промінням можним.

О добрі боги! Бідний, хто вас не зна,
В грудях він диких розлад повік несе,
І світ для нього ніч, і жадна
Радість йому не цвіте, ні пісня.

Довічно юні, живите ви в серцях,
Що люблять вас, дитинно-ясні чуття
І в тузі темній і блуканні
Генію ви не дасте загинуть.